

Očista.

V diaľave zmráka sa,
slnka lúče potemneli,
zrenička oka zdráha sa,
ej veru, svet nie je len čiernobiely.

Zatienili mraky oblohu,
v človeku zrazu chvenie vzrástlo.
To povstala túžba po Bohu,
mysliac si, že Svetlo zhaslo.

Zablyslo sa, zahrnelo
a svetom duní.
„Varujem ťa človeče!
Príde skaza chotárov
i všetkých zemí.“

Mysel' zamdlela,
duch otriasol sa zo spánku,
úplne povstáva
znocní sa tela a dáva rozumu oprátku.

Chvenie sa ho zmocnilo,
duch v pokore pokľaká:
„Pane, Svetlo vo mne zmocnelo,
prosím Ťa o milosť, nie búrku.“

„No ak je to Vôľa Tvoja,
učiň, čo je potrebné.
Ak je to Vôľa Tvoja,
očisti, čo bolo krásne.“

Duch povstáva s dôverou,
už vedomý si seba,
s chvejúcou sa perou,
prosí bytosti neba.

Už viem kde chybil som,
viem, kde napraviť mám.
Viem, aká je Vôľa Tvoja.
Viem, že len Ty si Pán!

Vetry sa vzduli,
všade šlahajúce blesky,
dážď bičuje
láme ploty v triesky.

Umĺkol duch,
slová mení v sľub,
plný vďaky,

že zachoval ho,
i jeho malý zrub.

Prešli Thórove vojská,
ustupujú mraky.
Zo zeme čistenej
do nebies vystupujú vďaky.

„Len Ty, Jediný,
nech Tvoje Svetlo svieti,
len Ty, Vznešený,
Tebe patria svety!“

Martin Kruták
foto: Po búrke na Liptove

From:
<https://duhovnipodpora.vzestup.net/> - **Duchovní podpora**

Permanent link:
https://duhovnipodpora.vzestup.net/pismo/poezie/martin_krutak/ocista

Last update: **03.09.2023 14:47**

